

## HỒI 135

## Khổ Đấu Trên Núi

T ắng sáng.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nấp trong một khu rừng thưa trên một ngọn đồi nhỏ bên dưới chân Thiếu Thất Sơn cách Lạc Dương ở phía Đông Nam thành Lạc Dương, xa xa phía dưới là một nhánh của dòng Dĩnh Thủy, nước chảy cuộn cuộn. Đây chính là nơi bọn gã và Bạt Phong Hàn đã hẹn trước. Bên ngoài khu rừng này có cấm bốn cây sào trúc ngăn sắp xếp theo phương vị mà chỉ mình hai gã và Bạt Phong Hàn mới hiểu.

Nhưng Bạt Phong Hàn vẫn chưa xuất hiện.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn những vì sao còn chưa tắt hẳn trên nền trời xanh thẫm, thở dài nói: "Hoàn cảnh thay đổi, cả thiên địa dường như cũng không còn như trước nữa. Bình thường chúng ta có bao giờ nhìn ngắm bầu trời một cách toàn tâm toàn ý thế này đâu, càng nhìn ta lại càng phát hiện trước đây mình nhìn trời rất thờ ơ, rất vô tâm".

Từ Tử Lăng chỉ tay lên một dải sao sáng nói: "Đó chính là một tinh đoàn, do có bảy ngôi sao sáng hợp thành nên được gọi là Thất Tử Muội Tinh Đoàn".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Người làm sao biết được cái tên thâm ảo như vậy chứ?".

Từ Tử Lăng nhún vai: "Đều là học từ trong sách của Lỗ tiên sinh cả. Biết thêm một hai ngôi sao cũng rất thú vị đúng không?".

Khấu Trọng nói: "Có thể truyền cho ta vài chiêu không? Như vậy lần sau ngắm sao, ta có thể tổ chút oai phong với người khác rồi!"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Cả đời chỉ có hai huynh đệ, có gì mà ta không thể truyền cho người chứ?".

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Câu này trước nay toàn do ta nói, đây mới là lần đầu tiên được nói ra từ miệng người đấy!".

Từ Tử Lăng phì cười nói: “Nói hay không nói thì có phân biệt gì chứ? Sự thực không phải chúng ta còn thân thiết hơn cả huynh đệ ruột thịt hay sao? Thôi được rồi, trở về chuyện chính. Nếu muốn học nhận sao, đầu tiên phải hiểu Tam Viên và Nhị Thập Bát Tú là gì đã. Tam Viên chính là Tử Vi, Thái Vi và Thiên Đế, còn Nhị Thập Bát Tú chỉ hai mươi tám ngôi sao ở bốn phương Đông, Tây, Nam, Bắc, mỗi phương bảy ngôi.

Khấu Trọng cười kha kha nói: “Hay lắm! Tạm thời học như vậy thôi đã, lần sau mới giảng đến vị trí và tên của Nhị Thập Bát Tú đi!” Đoạn gã lại chuyển sang chủ đề khác: “Trận chiến với Loan Loan yêu nữ ở tử điểm thắng phụ chỉ cách nhau một đường tơ, chỉ cần thất thủ một chiều thôi là người bị thương đào tẩu và không biết có thể trốn thoát hay không là chúng ta chứ không phải ả. Đúng là nguy hiểm, nguy hiểm!”.

Từ Tử Lăng nói: “Nếu công lực có thể cân đong đo đếm, Loan Loan tuyệt đối không thể bằng ba người chúng ta cộng lại, nhưng ả lại có thể lợi dụng đủ thứ tình thế, thêm vào ma công biến ảo khôn lường mà đùa cợt chúng ta trong lòng bàn tay, nếu không phải ả có phán đoán sai về ta, một kiếm đó của lão Bạt vị tất đã đã thương được ả”.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: “Có điều một kiếm ấy của lão Bạt cũng không phải tầm thường, Loan Loan rõ ràng đã đỡ được mà vẫn bị thọ thương! Ô, trời sắp sáng rồi, tại sao lão Bạt còn chưa tới nhỉ?”. Nói xong liền ngồi dậy.

Từ Tử Lăng vẫn chăm chú nhìn lên bầu trời như mê như dại.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn bốn phía, đột nhiên giật thót mình chỉ tay về phía thượng du dòng Dĩnh Thủy. Từ Tử Lăng như bừng tỉnh mộng, khi ngồi dậy thì Khấu Trọng đã bắn người lao vút đi như một ánh lưu tinh. Lúc gã chạy tới bờ sông thì Khấu Trọng đã ôm Bạt Phong Hàn nhảy lên khỏi mặt nước, mặt mũi y trắng bệch như một xác chết, song hữu thủ vẫn còn nắm chặt Trảm Huyền kiếm không rời.

Từ Tử Lăng bước tới đỡ lấy một bên, đồng thời giúp y cầm kiếm, thì nghe Bạt Phong Hàn thều thào nói: “Chạy mau! Khúc Ngạo tới rồi!”.

Hai gã cả kinh thất sắc, vội vàng đỡ Bạt Phong Hàn chạy vào trong rừng.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thay nhau cõng Bạt Phong Hàn chạy một mạch hơn ba mươi dặm đường. Bọn gã không ngừng tiến sâu thêm vào trong rừng, một mặt để tránh tai mắt của địch nhân, một mặt là do trong rừng có nhiều khe suối, bọn gã có thể đi dưới nước, làm địch nhân không thể dò theo dấu vết.

Tối quá trưa thì hai gã cũng đã kiệt sức, đành tìm một sơn động nghỉ ngơi đồng thời vận khí trị thương cho Bạt Phong Hàn. Tiền thiên chân khí của Trường Sinh Quyết quả nhiên bất phạm, chưa đầy nửa canh giờ thì Bạt Phong Hàn đã khôi phục huyết sắc, thổ ra hai búng máu bầm, hô hấp cũng trở nên thông suốt: "Lần này đúng là may mắn, nếu hai người không kịp thời cứu ta ở dưới sông lên, chỉ sợ giờ này đã chết chìm rồi!".

Từ Tử Lăng quan tâm hỏi: "Hiện nay huynh thấy sao rồi?".

Bạt Phong Hàn hừ lạnh: "Ngung Chân Cửu Biến của Khúc Ngạo tuy có lợi hại nhưng vẫn chưa lấy mạng ta được. Chỉ cần hai người tương trợ, ba canh giờ sau là ta có thể hoàn toàn hồi phục công lực". Tiếp đó lại tỏ vẻ khổ não nói: "Tối giờ ta vẫn không hiểu tại sao hắn lại đuổi kịp ta. Có điều hiển nhiên là do đuổi gấp nên hắn tổn hao một lượng lớn chân nguyên, bằng không ta cũng khó thể nhảy xuống vách đá, theo dòng nước mà trốn đi".

Khấu Trọng nói: "Đợi lát nữa hãy nói đi! Hiện giờ chúng ta chỉ có thể cầu thần bái phật, hy vọng Khúc Ngạo không tìm tới đây trong ba canh giờ tới, bằng không thì phiền phức lớn lắm đấy!".

oOo

Thời gian dần dần trôi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thay nhau một gã vận khí trị thương cho Bạt Phong Hàn, một gã ra ngoài canh chừng.

Đến buổi hoàng hôn thì tới lượt Từ Tử Lăng ra ngoài canh gác, gã chọn một tảng đá lớn vừa có thể giám thị toàn bộ khu vực này, lại vừa có thể ẩn mình rồi ngồi xuống.

Mặt trời đỏ rực phía trời tây, bên dưới vách núi dựng đứng là dòng Dĩnh Thủy chảy qua, thủy thảo xanh rờn, làm nước sông ánh lên sắc xanh đậm, tạo nên một cảnh sắc rừng xanh núi đỏ tuyệt mỹ. Ba chiếc thuyền buồm nhỏ lọt vào tầm mắt Từ Tử Lăng, nước chảy róc rách, cây rừng rì rào, thời gian như dừng hẳn lại.

Đó là một thứ cảm giác xưa nay chưa từng có.

Động không phải là thuyền buồm, mà là Từ Tử Lăng và cả vùng sơn dã hiểm trở này, còn nước chảy lại là một thứ chuyển động hoàn toàn khác biệt.

Từ Tử Lăng trong lòng vô ưu vô hỷ, yên tĩnh như mặt nước hồ phẳng lặng. Phạm vi cảm giác của gã được mở rộng, chân khí trong nội thể trào dâng cuộn cuộn, toàn bộ mệt mỏi do đi đường và trị thương cho Bạt Phong Hàn hoàn toàn biến mất.

Cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, mặt trời sớm đã khuất dần sau rặng núi phía tây, một trận gió nhẹ thổi đến, truyền tới tiếng y phục phất phơ. Từ Tử Lăng chẳng hề sợ hãi, chậm chậm nhắm nghiền hai mắt lại.

Người kia không ngừng lại gần, chỉ nghe tốc độ cũng có thể đoán được nếu không phải là Khúc Ngạo thì cũng là hạng cao thủ tuyệt thế như Loan Loan hay Chúc Ngọc Nghiên.

Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, nhún người lao vút lên rồi hạ xuống đỉnh dốc. Lúc này kẻ được xưng tụng là Thiết Lặc đệ nhất cao thủ Phi Ung Khúc Ngạo cũng vừa đặt chân tới chân dốc, ung dung dừng bước.

Thân hình họ Khúc vừa cao vừa gầy, nhưng lại gây cho gã một cảm giác y là người rất mạnh mẽ cường tráng. Làn da y đen thui do phơi nắng lâu ngày, gương mặt thì nhọn hoắt như một con dê, nhưng đường nét thì rất sắc sảo, giống như được tạc bằng đao vậy. Tất cả những đặc điểm đó kết hợp với đôi mắt sắc bén của loài mãnh ung, đích thực Khúc Ngạo cũng có chút khí khái bất nộ mà uy của kẻ bá chủ một phương trời.

Chỉ là vừa mới gặp mặt, Từ Tử Lăng đã cảm thấy Khúc Ngạo là loại người vừa tự tư lại vừa tự lợi, âm hiểm giảo hoạt rồi. Loại người này, tất cả mọi việc đều lấy mình làm trung tâm, phẳng phất như cho rằng ông trời đã cho họ đặc quyền, có thể hoành hành ngang ngược, muốn làm gì thì làm vậy.

Gã và Khúc Ngạo đứng cách nhau chừng ba trượng, nhưng chưa kịp thấy y có bất cứ động tác nào thì một cỗ sát khí đã cuộn cuộn trào dâng về phía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng hiên ngang đứng thẳng, ngậm vận công lực đối kháng với khí kinh mạnh mẽ của Khúc Ngạo, ngoài mặt vẫn điềm tĩnh nói: "Nhi tử của ngươi là do ta giết, muốn báo thù thì động thủ đi!".

Song mục Khúc Ngạo sáng rực lên hai đạo tinh quang, nhưng cũng thoáng ngạc nhiên nói: “Tiểu tử ngươi đúng là đến chết cũng không biết hối hận, ngươi cho rằng mình chịu được bao nhiêu chiêu?”.

Khúc Ngạo vốn định vừa tới đã dùng lối đánh như sấm sét phủ đầu để bắt sống Từ Tử Lăng, rồi mới ung dung thu thập hai người còn lại, sau đó sẽ từ từ trừng trị khiến ba người muốn sống không được, muốn chết không xong để hả mối hận giết con này. Chẳng ngờ Từ Tử Lăng đã chặn ngay phía trên, đứng vững như thành đồng, tỏa ra một khí phách vạn phu nan địch, không gì có thể đánh ngã.

Trong tình hình này, cho dù là Khúc Ngạo cũng không thể không toàn lực xuất thủ, muốn giết gã có lẽ không khó, nhưng muốn bắt sống e rằng còn khó hơn lên trời.

Khúc Ngạo dù sao cũng là võ học đại tôn sư, lập tức nghĩ ra phương pháp từ từ hóa giải khí thế của Từ Tử Lăng, chỉ cần đối phương thâm tính toán xem mình có thể ứng phó được bao nhiêu chiêu của y, tự nhiên sẽ sinh ra tư tưởng không thể đánh bại, khí thế tự nhiên sẽ theo đó mà giảm sút.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Khúc lão đã già rồi mà sao vẫn còn ngây thơ đến vậy? Hiện giờ ta đang dưỡng tinh súc thần, lại có viện thủ ở bên, còn Khúc lão đã chạy liên tục hai ngày đường, lại từng ác chiến kịch liệt với Bạt Phong Hàn, sức lực tiêu hao. Theo ta thấy thì ngươi ngàn vạn lần không nên bắt cần thất thủ, để thanh danh gian khổ cả đời mới kiến lập được bị trôi cả theo dòng nước thì uổng lắm”.

Khúc Ngạo thâm giật mình, lần đầu tiên cảm nhận được sự lợi hại của Từ Tử Lăng. Điều làm y khó hiểu nhất chính là đối phương hoàn toàn sung mãn tinh thần, không hề có hiện tượng tiêu hao chân khí dẫn đến sức cùng lực kiệt vì khổ chiến và liên tục bốn ba, đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Y trước đó đã đã thương Bạt Phong Hàn, nhưng thắng cũng không dễ dàng gì, thậm chí còn thọ chút nội thương nữa, lại do nôn nóng truy đuổi ba người nên không kịp hồi phục nguyên khí, sức lực tiêu hao đúng như Từ Tử Lăng đã nói. Chỗ lợi hại nhất của Từ Tử Lăng chính là đã chỉ ra bản thân mình hãy còn trẻ tuổi, thanh danh lại kém xa Khúc Ngạo, thua hay thắng cũng chẳng ảnh hưởng gì, còn y thì tuyệt đối không thể thua được. Bỗng nhiên Khúc Ngạo dâng lên một cảm giác cao thâm khó dò với Từ Tử Lăng.

Trước đây mỗi lần đối địch, y đều có thể nhìn thấu được tâm can đối phương, nhưng lần này lại là ngoại lệ. Thực ra thì cho dù là Tất Huyền hay Ninh Đạo Kỳ gặp phải tình cảnh

này cũng sẽ nghi hoặc không hiểu như Khúc Ngạo, thậm chí là chính bản thân Từ Tử Lăng cũng chỉ biết chứ không hiểu tại sao lại có tình hình trước mắt.

Tất cả đều do Trường Sinh Quyết là bí kíp mật truyền ngàn năm của đạo gia, bên trong ẩn hàm đạo lý của thiên địa, siêu việt tự nhiên, đúng như thiên đạo mà lão tử đã nói: “Đạo khả đạo, phi thường đạo”.

Vừa rồi Từ Tử Lăng may mắn bước vào cảnh giới thiên đạo mà người thường không thể nhìn thấy cũng không thể chạm vào, nhưng lúc nào cũng tồn tại xung quanh vạn vật, tinh khí trong nội thể và tinh khí của thiên địa hòa thành một thể, trong nháy mắt đã bổ sung lại bảy tám phần nguyên khí đã tiêu hao trước đó, công lực lại tinh tiến thêm một bậc, thử hỏi đạo lý huyền diệu ấy ai có thể hiểu nổi chứ?

Khúc Ngạo vốn cũng có một cảm giác dị dạng không thể nói lên thành lời, có điều y đã thành danh mấy chục năm, tâm chí kiên định như thiết thạch, tuyệt đối không vì chuyện này mà thoái chí nản lòng, hừ lạnh một tiếng, lắc mình lao vút lên đỉnh dốc như điện xẹt.

Nằm ngoài dự liệu của Khúc Ngạo, Từ Tử Lăng cũng nhún chân phóng vút lên, lẳng không bổ xuống đầu Khúc Ngạo. Khúc Ngạo vốn tưởng rằng Từ Tử Lăng sẽ tử thủ trên đỉnh dốc, không để y vượt qua nửa bước, đi tấn công Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đang ẩn nấp đâu đó. Nhưng hiện giờ Từ Tử Lăng lại bất chấp tất cả, chẳng hề cố kỵ toàn lực tấn công, làm sao không khiến Khúc Ngạo ngạc nhiên cho được?

Nhưng lúc này đâu còn thời gian để suy nghĩ nhiều, Khúc Ngạo xòe mười ngón tay, khẽ điểm chân, bắn vọt người lên cao, thập chỉ cùng lúc phát ra mười đạo kinh khí phong kín thể công của Từ Tử Lăng, bức gã phải lui lại.

Từ Tử Lăng thấy hai bàn tay Khúc Ngạo biến ảo khôn lường, chiêu hốt bất định khiến người ta khó thể đoán biết, phong kín mọi đường tiến công của gã, có điều nửa đường lại biến chiêu, đổi công làm thủ, không khỏi cười dài một tiếng, lộn nhào một vòng trên không, bay lên cao thêm nửa trượng, song chuồng từ trên cao toàn lực đánh thẳng vào màn trảo ảnh của Khúc Ngạo.

Tiếng kinh khí chạm nhau không ngừng vang lên.

Trong nháy mắt, hai người đã trao đổi mười chiêu.

Từ Tử Lăng hự nhẹ một tiếng, lướt người trở lại đỉnh dốc, lão đảo mấy lượt mới ổn định được cước bộ, ống quần bên trái rách tươm, lộ ra hai vết thương, máu tươi đầm đìa, khoe miệng cũng chảy ra hai hàng máu tươi.

Khúc Ngạo vẫn đứng thẳng ở giữa dốc, sắc mặt tái nhợt, song mục lấp lánh hung quang. Vừa rồi y đã toàn lực xuất thủ, chẳng ngờ Từ Tử Lăng lại xuất kỳ chiêu, nhiều lần hóa giải tất sát kích của y, bảo sao y không tức giận cho được.

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Ta sớm đã nói Khúc lão người mệt rồi mà! Vẫn còn sinh cường xuất thủ hả? Xem chiêu!".

Lần này thì cả Khúc Ngạo cũng phải nảy sinh cảm giác kính trọng trước tráng khí hào hùng của Từ Tử Lăng, vừa rồi có thể nói là gã đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nếu không phải gã lâm nguy bất loạn, tránh chỗ yếu hại, đưa đùi lên cản một trảo tinh diệu tuyệt luân của y, thì giờ này đã nằm đó bất động từ lâu rồi.

Hiện giờ máu chảy còn chưa dừng, gã đã tiếp tục lao lên, nhất thời khiến Khúc Ngạo cũng phải nhìn gã với con mắt khác, sát cơ trong lòng càng bốc cao hơn trước.

Cũng không thấy y xuất chiêu thế nào, cả người đã bốc lên đôn đầu Từ Tử Lăng, cười gằn thốt: "Tiếp thêm một chiêu nữa xem sao!".

Từ Tử Lăng thấy một chưởng của y tà tà chém tới, thân pháp bộ pháp đều ẩn hàm vô số biến hoá, trong chốc lát đã bao bọc toàn thân gã giữa từng đợt sóng kinh khí dồn dập, biết Khúc Ngạo đã động nộ mà toàn lực xuất thủ, nào dám sơ xuất ngạnh tiếp, vội vàng nhảy lùi ba bước, sau đó đánh một quyền vào khoảng không.

Với tu vi của Khúc Ngạo cũng không khỏi kinh hãi thất sắc.

Một quyền này ở trong mắt người ngoài hoàn toàn không có đạo lý gì hết, nhưng kỳ thực đã phong tỏa mọi biến hóa trong chiêu thức của y. Nếu y tiếp tục theo lộ tuyến ban đầu tận chưởng đánh tới, tất sẽ bị quyền kinh sắc bén của đối phương đánh trúng trước khi kịp biến chiêu.

Kỳ chiêu thế này, đây mới là lần đầu tiên Khúc Ngạo gặp phải.

Nếu như ở trong trạng thái bình thường, cho dù không kịp tái sinh một đợt chân khí mới, Khúc Ngạo cũng đủ tự tin dùng chân khí hộ thân chắn cho Từ Tử Lăng hộc máu bay ngược lại, nhưng hiện giờ y đã sức cùng lực kiệt, chỉ có thể dùng sáu, bảy thành công lực lúc bình thường, nếu miễn cưỡng trăn mình chịu đòn chắc chắn sẽ để đối phương chiếm được không ít tiện nghi.

Khúc Ngạo tức giận gầm lên, dịch người sang ngang, tung cước đá vào eo hông bên hữu của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thấy kỳ chiêu đặc thủ, tinh thần phấn chấn, lòng tin cũng tăng lên không ít, song thủ hóa ra trăm đạo chuông ảnh mịt mù tấn công Khúc Ngạo.

Khúc Ngạo thấy hậu sinh tiểu bối như Từ Tử Lăng mà cũng có thể nhân cơ hội này giành lấy thế chủ động tấn công, xuýt chút nữa thì tức tới phát điên, vội vàng thu nhiếp tâm thần, triển khai Ứng Biến Thập Tam Thức có ẩn hàm Ngưng Chân Thần Công của y.

Ứng Biến Thập Tam Thức này là tinh túy trong võ công mà Khúc Ngạo sáng tạo ra, hóa phức tạp thành đơn giản, đem tất cả những biến hóa của chuông, chỉ, trảo bao hàm trong mười ba thức, phối hợp với thân pháp nhanh như điện chớp biến hóa vô cùng của y, khiến đối thủ không thể nào đoán biết, chính xác và hung mãnh như loài phi ưng trên trời cao bổ xuống con mồi của mình vậy.

Từ Tử Lăng chỉ thấy trước mắt hoa lên, Khúc Ngạo đã ở trên đầu, triển khai thế công cuồng mãnh như thác đổ.

Quyền chủ động lại trở về tay đối phương.

Từ Tử Lăng tự biết bất luận về kinh nghiệm, võ công, hay nhãn quang mình đều kém địch nhân một bậc, đành cố nghiền răng né tránh là chính, đỡ chiêu là phụ, thêm vào những kỳ chiêu bất ngờ của Dịch Kiếm Chi Thuật, cố gắng chống đỡ thế công hung mãnh như trường gian đại hải của Khúc Ngạo.

Khúc Ngạo bắn lên cao rồi lại bất ngờ bổ xuống, như một con mãnh ưng không ngừng chao đảo trên trời cao, triển khai những đợt tấn công liên tiếp.

“Bịch!”.

Từ Tử Lăng thổ huyết ngã xuống, chân phải lập tức hất lên, trúng ngay đầu ngón tay của Khúc Ngạo đang điểm tới, tình thế nguy hiểm vô cùng.

Khúc Ngạo lại bắn vọt lên cao hơn trước, gầm lên: “Ngày này năm sau chính là kỳ thần của tên tiểu tử ngươi!”.

Song chuông toàn lực áp xuống.

Từ Tử Lăng vội lăn xuống dốc, chỗ gã vừa nằm lập tức lún xuống, hiện ra hai dấu chuông ấn sâu hoắm.

Một hơi chân khí của Khúc Ngạo đã tận, đành phải hạ thân xuống đỉnh dốc.

Đao phong, kiếm phong từ phía sau phá không lao tới.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng đứng dậy rồi lại ngã xuống.

Trong thời gian ngắn ngủi chỉ bằng một cái chớp mắt, Khúc Ngạo đã dựa vào thuật nội sát, biết được vừa rồi do nôn nóng giết Từ Tử Lăng, mình đã sử ra Ứng Biến Thập Tam Thức trong một tình huống tuyệt đối không nên sử dụng, hiện giờ đã không còn dư lực để ứng phó với hợp kích của Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nữa.

Y lập tức quyết đoán, tung mình nhảy tránh, rồi biến mất sau rặng núi xa xa.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng oai phong lẫm lẫm xuất hiện trên đỉnh dốc, nhìn theo bóng Khúc Ngạo đi xa dần, rồi lại nhìn xuống chân dốc, thấy Từ Tử Lăng đang cố bò dậy, đưa mắt nhìn nhau cười khố, rồi cùng lúc khụy xuống, thở hồng hộc, không nói được tiếng nào.

- o O o -